

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Petrem Navrátilem ve věci

žalobce: **██████ O ██████ H ██████** narozený **████████████████████**
bytem **████████████████████**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D.
sídlem K Brusce 124, 160 00 Praha 6 - Hradčany

proti
žalovaným: 1. **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město
2. **JUDr. Jan Fendrych, soudní exekutor**
bytem **████████████████████**
zastoupený advokátem Mgr. Janem Lehovcem
sídlem Velehradská 88/1, 130 00 Praha 3

o zaplacení částky 3 240 684,34 Kč s přísl.

takto:

- I. 1. žalovaná a 2. žalovaný jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 3 240 684,34 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 26. 10. 2017 do zaplacení, a to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žaloba v části, kterou se žalobce domáhal zaplacení úroků z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 12 252,38 Kč od 6. 6. 2015 do 3. 10. 2017 a úroku z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 3 240 684,34 Kč od 6. 6. 2015 do 25. 10. 2017, se zamítá.
- III. 1. žalovaná a 2. žalovaný jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 414 055 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Jana Pavloka Ph. D., a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se svojí žalobou původně domáhal zaplacení majetkové škody ve výši 3 764 732,72 Kč. Později - po částečných zpětvzetí žaloby - pak částky ve výši 3 240 684,34 Kč (řízení bylo zastaveno co do částky 382 853 Kč pravomocně ke dni 11. 6. 2016 a co do částky 141 195,38 Kč pravomocně ke dni 9. 1. 2020). Svůj nárok odůvodnil tím, že se jedná o majetkovou škodu, která mu byla způsobena nesprávným úředním postupem soudního exekutora JUDr. Jana Fendrycha (tj. druhým žalovaným).
2. V projednávané věci je rovněž podstatné, že tento rozsudek je již třetím pokusem soudu prvního stupně o vypořádání se s meritem věci, když předcházející rozhodnutí, tj. rozsudek ze dne 6. 6. 2016, č. j. 29 C 167/2015 – 129, a ze dne 14. 5. 2020, č. j. 29 C 167/2015 – 485, byla zrušena, a to usnesením Městského soudu v Praze dne 16. 11. 2016, č. j. 69 Co 273/2016-209, když toto rozhodnutí odvolacího soudu bylo potvrzeno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 30 Cdo 2769/2017 – 261, a usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536.
3. Dlužno poznamenat, že předchozími rozhodnutími odvolacího a dovolacího soudu již bylo postaveno najisto, že se druhý žalovaný (soudní exekutor JUDr. Jan Fendrych) dopustil nesprávného úředního postupu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 30 Cdo 2769/2017 – 261). Zdejší soud tak považuje již za nadbytečné k opakující se argumentaci žalovaných se blíže zabývat otázkou nesprávného úředního postupu. Jinak řečeno, v projednávané věci je dána jedna ze tří podmínek vyžadovaných zákonem pro vznik odpovědnosti žalovaných, a to sice existence odpovědnostního titulu (nesprávného úředního postupu). Úkolem soudu prvního stupně tak v projednávané věci je vypořádat se s existencí dalších podmínek (vznik škody, příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a způsobenou škodou). Zaměřit se přitom je třeba zejm. na otázku možné spoluodpovědnosti žalobce za vzniklou škodu a výši žalovaného nároku, tak jak k tomu prvostupňový soud zavázal soud odvolací svým druhým zrušujícím rozhodnutím (viz bod 73 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536).
4. Zdejší soud přitom připomíná, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý stranami uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2770/2015, a nález Ústavního soudu ČR ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 4093/17).

II.

Obsah žaloby a souvisejících vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kristina Rohnová

5. Žalobce ve své žalobě uváděl, že podal u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 1. 12. 2009 návrh na nařízení exekuce pro zaplacení částky ve výši 3 020 000 Kč s příslušenstvím proti povinnému J. K. Exekuční soud pak usnesením ze dne 7. 4. 2010, č. j. návrhu vyhověl a nařídil exekuci, kdy provedením exekuce pověřil druhého žalovaného. Druhý žalovaný vydal exekuční příkaz dne 4. 12. 2011, č. j. prodejem nemovitostí v režimu společného jmění manželů povinného K. a téhož dne vydal exekuční příkaz č. j. ke zřízení exekutorského zástavního práva, když povinný se později dostal do insolvence a byl na něho prohlášen konkurs. Žalobce podal insolvenční přihlášku své pohledávky dne 22. 2. 2012, z prodeje nemovitostí byl získán výtěžek, který byl rozvržen mezi jednotlivé věřitele s tím, že pohledávka žalobce byla uspokojena pouze v částce 102 732 Kč. V důsledku toho pak zůstala neuspokojena pohledávka ve výši 3 764 732,72 Kč.
6. Žalobce ve své žalobě dále uváděl, že pouze a jedině v důsledku nesprávného úředního postupu druhého žalovaného, který nepostupoval bezodkladně, když došlo k zajištění pohledávky žalobce za povinným zřízením exekutorského zástavního práva až 5. 12. 2011 (ačkoliv byl druhý žalovaný pověřen provedením exekuce již v dubnu 2010), byla žalobci způsobena újma. Jinak řečeno, podle žalobce plat druhý žalovaný nejednal bez zbytečného odkladu, čímž došlo k tomu, že žalobce byl předstížen v pořadí relevantním pro uspokojení jeho pohledávky jinými zajištěnými věřiteli, a to konkrétně zajištěným věřitelem číslo 2 R. Ch. kdy jeho pohledávka později byla uspokojena ve výši 3 697 838,50 Kč a zajištěným věřitelem J. H. kdy došlo k později uspokojené pohledávce ve výši 4 410 506,39 Kč a ve výši 700 000 Kč. Právní účinky zřízení exekutorského zástavního práva ve prospěch R. Ch. nastaly ke dni 9. 8. 2011 a tytéž účinky ve prospěch J. H. ke dni 15. 10. 2011.
7. Žalobce dále doplnil, že vedl v této souvislosti proti J. K. ještě jednu exekuci pro pohledávku ve výši 382 853 Kč, když návrh na nařízení této exekuce byl podán o rok později než v případě druhého žalovaného, a to dne 27. 12. 2010, usnesení o nařízení exekuce a pověření exekutora vydal OS pro Prahu 5 dne 21. 4. 2011, č. j. usnesení bylo doručeno exekutorovi dne 12. 5. 2011 a dne 13. 5. 2011 exekutor vydal exekuční příkazy prodejem nemovitých věcí a zřízením exekutorského zástavního práva na nemovitostech. V tomto případě exekutorské zástavní právo bylo ihned zapsáno do katastru nemovitostí a vymáhaná pohledávka byla žalobci uhrazena včetně nákladů právního zastoupení a nákladů exekuce.
8. Nesprávný úředního postup druhého žalovaného, spočívající v opožděném zřízení exekutorského zástavního práva k nemovitostem J. K. je tak dle žalobce třeba považovat za protiprávní jednání, v důsledku kterého u žalobce došlo ke vzniku škody v nezaplacení přihlášené pohledávky v celkové nyní žalované částce, k čemuž došlo v příčinné souvislosti právě s jednáním druhého žalovaného. Žalobce pak v daném případě spatřuje solidární odpovědnost prvního a druhého žalovaného, když druhý žalovaný je v postavení osoby pověřené státem vykonávat exekutorskou činnost, kdy vzhledem k tomu, že exekutorská agenda je organizována a koordinována první žalovanou, je zde dána solidární odpovědnost.
9. Žalobce vyzval první žalovanou k náhradě majetkové škody dopisem ze dne 4. 12. 2014, kdy žádost byla doručena prvnímu žalovanému 5. 12. 2014. Z těchto důvodů pak žalobce rovněž požadoval přiznání úroku z prodlení v zákonné výši od 6. 6. 2015 s poukazem na plynutí šestiměsíční zákonné lhůty pro projednání nároku.

10. **První žalovaná ve svém vyjádření nárok neuznala**, když na straně exekutora nedošlo k porušení zákona, a nedošlo tak naplnění podmínek pro úspěšnost žaloby. Dále ve svých podáních vznesla řadu dílčích námitek, které se týkaly výše způsobené škody, jakož i otázky příčinné souvislosti mezi způsobenou škodou a nesprávným úředním postupem (blíže viz část V. tohoto rozsudku, kde jsou jednotlivé námítky vypořádány).
11. **Druhý žalovaný pak ve svých opakovaných vyjádřeních**, že nárok žalobce neuznal, když jednak zřízení exekutorského zástavního práva v rozhodném období nebylo povinností soudního exekutora, z těchto důvodů exekutor nejednal protiprávně. Žalobce pak kdykoliv mohl podat návrh na zřízení soudcovského zástavního práva k nemovitosti. Dále dle druhého žalovaného nemovitosti byly prodány pod cenou. Kdyby byly prodány v ceně vyšší, byla by pohledávka žalobce zcela uspokojena. Obrana druhého žalovaného směřovala ke skutečnosti, že žalobce se měl domáhat zaplacení dlužné částky po všech žalovaných v trestním řízení, tyto řádně nevymáhal proti všem v úvahu přicházejícím subjektům. Dále druhý žalovaný brojil proti výši dlužné částky s tím, že tato částka je požadována v rozporu s hmotným právem, kdy žalobce požaduje úroky z úroků. Přijatá plnění pak započítává na příslušenství pohledávky. Dle druhého žalovaného jistina pohledávky může tvořit nanejvýš 1 400 000 Kč, ostatní žalované částky jsou již jen úroky z prodlení, kdy i z těchto úroků z prodlení žalobce požaduje znovu úroky z prodlení, což druhý žalovaný považuje za nepřipustné.
12. **Podáním ze dne 18. 5. 2016 žalobce omezil žalobu o částku 382 853 Kč s příslušenstvím**, která mu byla v rámci insolvenčního řízení vedeného proti povinnému J. K. vyplacena.
13. Jak bylo uvedeno shora, v **projednávané věci byl dne 6. 6. 2016 soudem I. stupně pod č. j. 29 C 167/2015 – 129 vyhlášen rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta**. K odvolání žalobce byl rozsudek soudem II. stupně dne 16. 11. 2016 pod č. j. 69 Co 273/2016 – 209 zrušen. Odvolací soud přitom vyslovil závazný právní názor, podle kterého ze strany druhého žalovaného došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Podle dovolacího soudu totiž platí, že druhý žalovaný nepostupoval v namítaném exekučním řízení rychle a účelně. Odvolací soud rovněž ve svém zrušujícím rozsudku soudu I. stupně uložil, aby se zabýval otázkou vzniku a výše škody, příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody, jakožto případnou spoluodpovědností ze strany žalobce za vzniklou škodu. Zároveň soudu bylo uloženo, aby se zabýval skutečností, jaký byl vztah žalobcem vymáhané pohledávky za J. K. k nároku žalobce vůči Z. D. zda nebyla pohledávka uhrazena či nemůže být uhrazena touto osobou, případně J. M. které rovněž platební povinnost byla uložena exekučním titulem solidárně s dalšími osobami.
14. **Dle rozhodnutí odvolacího soudu** pak bylo z průběhu dosavadního řízení a z obsahu exekučního spisu vedeného pod sp. zn. zřejmé, že žalobce učinil podáním ze dne 1. 12. 2009 návrh na nařízení exekuce a exekuce byla nařízena usnesením exekučního soudu ze dne 7. 4. 2010 s tím, že druhý žalovaný byl pověřen provedením této exekuce. Druhý žalovaný vyzval povinného ke splnění vymáhané povinnosti, tj. k vymožení pohledávky oprávněného ve výši 3 020 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené ČNB k prvnímu dni kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení zvýšené o 7% bodů od 9. 1. 2006 do zaplacení dle vykonatelného rozsudku MS v Praze ze dne 31. 7. 2007 pod sp. zn. , dne 7. 7. 2010. Dne 2. 8. 2010 druhý žalovaný požádal exekuční soud o vyznačení právní moci na usnesení o nařízení exekuce, kdy žádost urgoval ještě 11. 7. 2011 a 18. 10. 2011. Dne 9. 8. 2010 druhý žalovaný vydal exekuční příkaz srážkami ze mzdy povinného a 4. 12. 2011 vydal exekuční příkazy prodejem nemovitostí povinného a zřízením exekutorského zástavního práva k těmto nemovitostem (dále jen „uvedené nemovitosti“). Na uvedených nemovitostech již bylo zřízeno smluvní zástavní právo na základě smlouvy o zřízení zástavního

práva k nemovitostem ze dne 27. 10. 1998 ve prospěch Raiffeisen stavební spořitelny a.s. jako insolvenčního věřitele číslo 5 s okamžikem vzniku zajištění 11. 11. 1998 pro pohledávku 4 000 000 Kč (jak vyplývá ze seznamu pohledávek pro účely insolvenčního řízení, vedeného na majetek povinného J. K. v insolvenčním řízení u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [redacted] byla tato pohledávka přihlášená a zjištěna jen ve výši 451 569,52 Kč). Dále byly uvedené nemovitosti zajištěny soudcovským zástavním právem v roce 2006 pro pohledávku věřitele DOMUS A.M.D., ve výši 1 500 000 Kč s příslušenství. Další zajištění uvedenými nemovitostmi povinného bylo zřízeno pro R. Ch. jako insolvenčního věřitele číslo 2 s účinky zajištění 11. 8. 2011. Uvedené nemovitosti povinného byly zpeněženy v insolvenčním řízení přímým prodejem za 10 miliónů Kč.

15. **Usnesení Městského soudu v Praze** dne 16. 11. 2016, č. j. 69 Co 273/2016-209, bylo **potvrzeno usnesením Nejvyššího soudu** ze dne 30. 1. 2019, č. j. 30 Cdo 2769/2017 – 261. Nejvyšší soud přitom dovodil, že v projednávané věci vzhledem ke skutkovým okolnostem, bylo naplněním zákonného požadavku na rychlý a účelný postup v exekuci neprodlené zřízení exekutorského zástavního práva na nemovitosti povinného. Pokud tímto způsobem druhý žalovaný jakožto soudní exekutor nepostupoval, jde o jeho nesprávný úřední postup.
16. **Podáním ze dne 19. 10. 2019 žalobce** opětovně omezil žalobu, a to o částku 12 252,38 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 4. 10. 2017 do zaplacení.
17. **Při jednání u soudu dne 9. 1. 2020 žalobce uvedl**, že bere zpět žalobu co do částky 128 943 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 6. 6. 2015 a trvá na zaplacení částky 3 240 684,34 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 6. 6. 2015 do zaplacení a zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 12 252,38 Kč od 6. 6. 2015 do 3. 10. 2017.
18. **Podáním ze dne 10. 2. 2020 žalobce upřesnil** žalobní petit, když uvedl, že navrhuje, aby žalovaní byli určeni povinnými zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku 3 240 684,34 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 6. 6. 2015 do zaplacení a dále úrok z prodlení ve stejné výši z částky 12 252,30 Kč od 6. 6. 2015 do 3. 10. 2017, jakož i náklady řízení.
19. **Dne 14. 5. 2020**, č. j. 29 C 167/2015 – 485, **vynesl zdejší soud v pořadí druhý rozsudek** ve věci samé. Tímto rozsudkem uložil žalovaným prvním a druhému žalovanému povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobci částku 3 240 684,34 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky ročně od 4. 10. 2017 do zaplacení a povinnost nahradit žalobci společně a nerozdílně náklady řízení. Ve zbytku pak žalobu zamítl.
20. Usnesením ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536, pak **Městský soud v Praze jako soud odvolací zrušil rozsudek ze dne 14. 5. 2020**, č. j. 29 C 167/2015 – 485. Odvolací soud v tomto svém rozhodnutí zdůraznil, že v projednávané věci došlo na straně druhého žalovaného k nesprávnému úřednímu postupu, neboť vzhledem ke skutkovým okolnostem (po pravomocném nařízení exekuce a pověření soudního exekutora zde byl postižitelný nemovitý majetek povinného, jehož existence byla snadno zjištělná z katastru nemovitostí) nepostupoval v exekuci rychle a účelně, když neprodleně nezřídil exekutorské zástavní právo k nemovitosti povinného (viz bod 46 tohoto usnesení). Odvolací soud dále akceptoval závěry soudu I. stupně týkající se nesolventnosti společnosti HERITAGE 2000, s. r. o., jakož i zjištění a závěry učiněné ohledně neschopnosti či neúčelnosti vymáhání dluhu po J. M. (L.). Zároveň ovšem zdůraznil, že se soud I. stupně řádně nevypořádal se všemi relevantními námitkami žalovaných týkajícími se *inter alia* porušení prevenční povinnosti podle § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník platný do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) ve spojení s § 3028 zákona č. 89/2012, občanský zákoník platný od 1. 1. 2014 (dále jen „OZ“).

21. Po zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 5. 2. 2021 se ve věci konala ve dnech 15. 11. 2021, 20. 1. 2022 a 21. 2. 2022. **Rozsudek** pak byl vyhlášen dne **3. 3. 2022**.

III.

Skutková zjištění

22. Z nesporných tvrzení účastníků vzal soud za prokázané, že žalobce se dne 5. 12. 2014 obrátil na první žalovanou se svojí žádostí o odškodnění (na náhradu škody v celkové výši 3 764 732,72 Kč). Žalovaná pak o této žádosti rozhodla dne 23. 6. 2015, když žádosti žalobce nevyhověla.
23. Soud tedy na základě uvedeného konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Odpšk“), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
24. Z usnesením [redacted] ze dne 2. 6. 2004 spolu s usnesením MSZ v Praze sp.zn. [redacted] a z trestního oznámení ze dne 16. 12. 2003 soud zjistil, že žalobce podal trestní oznámení svým podáním ze dne 16. 12. 2003 s tím, že byl připraven o částku 6 160 000 Kč jednat s více osobami, mezi nimiž byla mimo jiných osob paní J. [redacted] D. [redacted] (M. [redacted]), [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] pan K. [redacted] společnost Heritage 2000, s.r.o.. Usnesením ze dne 2. 6. 2004 pak bylo zahájeno trestní stíhání obviněného [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] které bylo zrušeno usnesením státní zástupkyně MSZ v Praze ze dne 16. 6. 2004.
25. Ze spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp.zn. [redacted] soud zjistil, že žalobce proti [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] dne 19. 4. 2004 podal žalobu o zaplacení částky ve výši 4 600 000 Kč a o vydání směnky vlastní na částku 1 400 000 Kč s tím, že žalobce uvedl, že se společností Heritage 2000 s.r.o. uzavřel smlouvu o zprostředkování převodu „smlouvy o budoucí nájemní smlouvě a užívání prostor za účelem stavby ze dne 11.7.2003“. Smlouva o zprostředkování byla dohodnuta za sjednanou odměnu v celkové výši 6 000 000 Kč s tím, že do úschovy k [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] dal částku 4 600 000 Kč jako doplatek budoucí provize a dále směnku vlastní, vystavenou společností Heritage 2000 s.r.o. na řad v částce 1 400 000 Kč. Jednáním [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] i společností Heritage 2000 s.r.o. pak žalobce přišel o částku 6 000 000 Kč s tím, že po [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] požadoval zaplacení částky ve výši 4 600 000 Kč s 2% úrokem z prodlení od 4. 9. 2003 do zaplacení, a dále vydání směnky vlastní na částku 1 400 000 Kč s eventuálním petitem a případně zaplacením této částky, uvedené ve směnce, spolu s úrokem ve výši 6 % ročně. Řízení bylo v části, jíž se žalobce dožadoval vydání směnky, pak zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby co do této částky, žaloba byla soudem I. stupně zamítnuta. K odvolání žalobce pak rozsudkem Městský soud v Praze změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] byla uložena povinnost zaplatit částku ve výši 4 600 000 Kč s 2% úrokem z prodlení od 4. 12. 2003 do zaplacení. K dovolání účastníků pak byly rozsudek odvolacího soudu zrušen a částečně pak byl zrušen i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 v části zamítnutí nároku. Novým rozhodnutím odvolacího soudu bylo nově rozhodnuto ohledně 2% úroku z prodlení tak, že žalovaný byl povinen zaplatit kromě částky 4 600 000 Kč rovněž 2% úrok z prodlení od 24. 12. 2003 do zaplacení, zamítl úrok za dobu od 4. 12. 2003 do 23. 12. 2003. Byla přiznána náhrada nákladů řízení žalobci ve výši 492 849 Kč. Žalobce pak v rámci civilního řízení proti [redacted] Z. [redacted] D. [redacted] podal návrh na nařízení předběžného opatření, kterým by se

žalovanému zakázalo zatěžovat nemovitost, jakýmikoliv právními omezením s ohledem na řízení, které proti němu vedl o zaplacení částky ve výši 4 600 000 Kč s příslušenstvím.

26. Z obžaloby ze dne 25.3.2006 sp.zn. [REDAKCE] soud zjistil, že Městské státní zastupitelství dne 25. 3. 2006 podalo obžalobu k Městskému soudu v Praze na J. M. [REDAKCE] dříve L. [REDAKCE] a J. K. [REDAKCE] s tím, že mimo jiné tyto se měli dopustit jednání ve vztahu k nynějšímu žalobci, které bylo kvalifikováno jako trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku s tím, že měli vylákat od nynějšího žalobce částku 6 000 000 Kč
27. Z usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 9. 2009, sp.zn. 6 Tdo 733/2009, a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že rozsudkem MS v Praze sp.zn. [REDAKCE] byli oba obžalovaní (J. L. [REDAKCE] a J. K. [REDAKCE]) uznáni vinnými skutky které byly uvedeny v žalobě, kdy ve vztahu k nynějšímu žalobci jim byla uložena povinnost nahradit společně poškozenému částku ve výši 6 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši repo sazby, stanovené ČNB k 1. dni kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, zvýšené o 7% bodů z uvedené částky, počínaje dnem 9. 1. 2006 do zaplacení, tento rozsudek byl ve vztahu k shora uvedenému výroku změněn ve vztahu k J. I. [REDAKCE] s tím, že J. I. [REDAKCE] byla povinna nahradit škodu v částce 6 160 000 Kč se hora uvedeným úrokem z prodlení, počínaje od 11.1.2006. Dovolání obviněného K. [REDAKCE] bylo odmítnuto. Z obsahu trestního rozsudku MS v Praze zjistil, že obžalované J. M. [REDAKCE] (L. [REDAKCE]) i J. K. [REDAKCE] byly dávány za vinu skutky pod 6 body, kdy se měli dopustit celkové trestné činnosti a škody v částce dosahující přes 10 000 000 Kč, k osobě obžalované bylo zjištěno, že je sama, má tři děti.
28. Z úplného výpisu z Obchodního rejstříku na společnost Heritage 2000 s.r.o. s konečnou zprávou likvidátora ze dne 31. 12. 2016, usnesení ze dne 25. 9. 2015, č. j. [REDAKCE] a rozvahou ve zkráceném rozsahu za rok 2002 soud zjistil, že společnost Heritage 2000 s.r.o. pak jako společnost, která vznikla v roce 2000 byla vymazána z Obchodního rejstříku 12. 5. 2017 s tím, že společnost později pod jménem Parity s.r.o. byla zrušena a nařízena její likvidace dne 25. 9. 2015, když návrh byl podán dne 2. 7. 2015 s tím, že společnost je po dobu delší 4 roky nečinná, když za období od roku 2011 do 2014 nepodala daňové přiznání, neměla žádný majetek a nevyvíjela podnikatelskou činnost.
29. Z nařízení výkonu trestu ze dne 27. 7. 2009 soud zjistil, že J. I. [REDAKCE] (M. [REDAKCE]) byl dne 24. 2. 2009 nařízen výkon trestu na dobu 6 let (prokázáno nařízením výkonu trestu), dne 27. 7. 2009 byl nařízen další trest v rozsahu 2 roky.
30. Z výpisu Centrální evidence exekucí J. I. [REDAKCE] ke dni 26. 11. 2019 soud zjistil, že na J. M. [REDAKCE] ke dni 26. 11. 2019 byly vedeny 4 exekuce, které byly zahájeny v době od 21. 6. 2005 do 9. 10. 2009.
31. Z protokolu o přezkumném jednání ze dne 23. 10. 2012 soud zjistil, že dne 30. 4. 2012 bylo zahájeno insolvenční řízení dlužníka J. K. [REDAKCE] (prokázáno Vyhláškou MS v Praze čj. [REDAKCE], dne 28. 6. 2012 byl zjištěn úpadek dlužníka J. K. [REDAKCE] insolvenčním správcem ustanoven Ing. Tomáš Pachman, na majetek dlužníka byl prohlášen konkurs (prokázáno usnesením MS v Praze ze dne 28. 6. 2012 čj. [REDAKCE]). Žalobce přihlásil svoji pohledávku za J. K. [REDAKCE] do tohoto insolvenčního řízení v celkové částce ve výši 3 868 669 Kč, kdy exekučním titulem byl rozsudek MS v Praze ze dne 31.7.2007, sp.zn. [REDAKCE], usnesení MS v Praze čj. [REDAKCE] ze dne 15. 4. 2010, exekuční příkazy [REDAKCE] ze dne 13.5.2011 a exekuční příkaz [REDAKCE] – 25 ze dne 4.12.2011 (prokázáno přihláškou pohledávky žalobce ze dne 28.7.2012). Přihláška

pak byla doplněna podáním doručeným MS v Praze dne 20. 9. 2012 s tím, že byly vypočítány úroky z částek, kdy celková částka pak činila 3 484 326,72 Kč, v níž byly započítány i úroky z prodlení, přičemž jistina tvořila částku 1 400 000 Kč (prokázáno doplněním přihlášky pohledávky žalobce ze dne 17. 9. 2012). Dne 23. 10. 2012 při přezkumném jednání ve věci dlužníka J. K. pak ze strany insolvenčního správce Ing. Pachmana, bylo za účasti soudce zjištěno přihlášení celkem 10 věřitelů, mezi kterými byl i věřitel číslo 10 – nynější žalobce s částkou ve výši 3 484 326,37 Kč a dále pohledávka v částce 382 853 Kč s tím, že tyto pohledávky nebyly ze strany insolvenčního správce popřeny, rovněž částka nebyla popřena ze strany dlužníka.

32. Ze seznamu přihlášek ke dni 23. 10. 2012 soud zjistil, že žalobce pak měl jako insolvenční věřitel číslo 10 uznanou pohledávku jak insolvenčním správcem, tak insolvenčním dlužníkem jednak v částce 3 484 326,72 Kč a dále v částce 382 853 Kč, celkem v částce 3 867 179,72 Kč.
33. Ze sdělení Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 7. 2. 2022 soud zjistil, že společnost HERITAGE 2000, s. r. o. podala daňová přiznání za roky 2003 až 2010, přičemž ke dni 7. 2. 2022 neměl příslušný správce daně tato přiznání z příjmu právnických osob k dispozici.
34. Soud na základě provedeného dokazování učinil skutkový závěr, který je shodný se shora uvedenými skutkovými zjištěními.

IV.

Právní úprava na projednávanou věc dopadající

35. Soud posuzoval danou věc ve světle následujících zákonných ustanovení.
36. Podle § 1 odst. 1 OdpŠk, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
37. Podle § 3 odst. 1 písm. b) OdpŠk, stát odpovídá za škodu, kterou způsobily právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona.
38. Podle § 4 odst. 1 OdpŠk, za výkon státní správy podle § 3 odst. 1 písm. b) se považuje i sepisování veřejných listin o právních úkonech, zápisy skutečností do veřejného rejstříku provedené notářem podle zákona upravujícího veřejné rejstříky právnických a fyzických osob, úkony notáře jako soudního komisaře a úkony soudního exekutora, případně jeho zástupce, zanikl-li exekutorovi výkon exekutorského úřadu a je-li tímto zástupcem exekutorský kandidát, při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního právního předpisu. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení, činnost notáře a soudního exekutora, případně jeho zástupce, zanikl-li exekutorovi výkon exekutorského úřadu a je-li tímto zástupcem exekutorský kandidát, podle odstavce 1 se považuje za úřední postup.
39. Podle § 5 zákona OdpŠk, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
40. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu, nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

41. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), nestanoví-li zvláštní zákon jinak, je exekutor povinen nahradit újmu tomu, komu ji způsobil v souvislosti s činností podle tohoto zákona. Exekutor je povinen nahradit újmu i tehdy, byla-li újma způsobena při výkonu exekuční nebo další činnosti jeho zaměstnancem; případná povinnost této osoby nahradit újmu podle zvláštních předpisů tím není dotčena. Dle odst. 3 tamtéž povinnost státu nahradit újmu podle zvláštního právního předpisu tím není dotčena.

V.

Právní posouzení projednávané věci soudem

42. Jak je uvedeno shora, žalobce se domáhal náhrady újmy ve výši 3 240 684,34 Kč s přísl. způsobené mu nesprávným úředním postupem druhého žalovaného, soudního exekutora JUDr. Jana Fendrycha.
43. K tomu, aby byla založena odpovědnost státu za újmu dle zákona, je třeba, aby byly současně splněny následující kumulativní podmínky: (i) existence odpovědnostního titulu, tj. v daném případě nesprávného úřední postup; (ii) vznik újmy a (iii) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou újmou (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011).
44. Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci vázán právním názorem soudu odvolacího a soudu dovolací dospěl zdejší soud k závěru, že **v posuzovaném exekučním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk**, když po pravomocném nařízení exekuce a pověření soudního exekutora zde byl postižitelný nemovitý majetek povinného, jehož existence byla snadno zjiřitelná z katastru nemovitostí, přičemž druhý žalovaný nepostupoval v exekuci rychle a účelně, když neprodleně nezřídil exekutorské zástavní právo k nemovitosti povinného.
45. K tomu je třeba uvést, že stát odpovídá ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) OdpŠk za škodu, kterou způsobil fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona. Podle § 4 odst. 1 OdpŠk se za výkon státní správy podle § 3 odst. 1 písm. b) považují mimo jiné úkony soudního exekutora při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního právního předpisu. Ve smyslu § 1 odst. 1 exekučního řádu je soudní exekutor fyzická osoba splňující předpoklady podle tohoto zákona, kterou stát pověřil exekutorským úřadem, podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení pak v rámci pověření exekutorským úřadem exekutor provádí nucený výkon exekučních titulů a další činnosti podle tohoto zákona. Stát se nemůže zprostit své povinnosti s odůvodněním, že na straně exekutora došlo k vybočení z plnění jeho povinností, které mu zákon v rámci jeho exekutorské činnosti ukládá. Stát, který pověřuje konkrétní fyzické osoby pravomocí, mimo jiné pravomocí vymáhat soudní či jiná rozhodnutí, musí tedy nést odpovědnost za škodu způsobenou exekutorem při výkonu veřejné moci přenesené na něj zákonem a to i potud, dojde-li na straně exekutora k vědomému (úmyslnému) porušení zákonné povinnosti představující výkon veřejné moci. Oprávněný (žalobce), který postupoval zcela v intencích zákona a vymáhání své pohledávky svěřil do rukou osoby, na kterou stát přenesl výkon veřejné moci, nemůže být postaven do situace, kdy se již nemůže domoci svého nároku proto, že soudní exekutor při výkonu veřejné moci nedodržel, resp. porušil zákonem stanovené povinnosti. Nutno zdůraznit, že oprávněný (žalobce) nemá povinnost dohlížet na činnost exekutora a sledovat, zda exekutor plní své povinnosti. Tuto povinnost má stát (§ 7 exekučního řádu).

46. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani samostatná odpovědnost exekutora za škodu způsobenou při výkonu exekuční činnosti ve smyslu § 32 odst. 1 exekučního řádu, neboť jak vyplývá z § 32 odst. 3 exekučního řádu, odpovědnost státu za škodu podle zvláštního právního předpisu tím není dotčena. Jinými slovy, poškozený má možnost uplatnit nárok na náhradu škody buď proti exekutorovi, nebo proti státu, případně proti oběma současně; první žalované pak náleží vůči osobě, která nesprávným úředním postupem způsobila škodu, právo na regresní úhradu toho, co stát v souvislosti s předmětným nesprávným úředním postupem plnil (§ 16 a násl. OdpŠk). Dlužno poznamenat, že v projednávané věci ani o existenci současné odpovědnosti prvního a druhého žalovaného není sporu, když navíc tato otázka byla opakovaně řešena i soudem odvolacím (jehož právní názor je pochopitelně pro soud prvního stupně závazný).
47. Vzhledem k tomu, že v **posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu** ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, a je tedy splněn jeden ze tří předpokladů vzniku odpovědnosti žalované za tvrzenou škodu, soud dále zkoumal, zda v majetkové sféře žalobce vznikla škoda a v jaké výši, a zda tu je příčinná souvislost mezi vznikem škody a nesprávným úředním postupem. Z provedeného dokazování přitom vyplynulo, že v **důsledku nesprávného úředního postupu druhého žalovaného žalobci vznikla škoda spočívající v nemožnosti žalobce úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníkovi**. V řízení totiž bylo prokázáno, že nebýt nesprávného úředního postupu na straně druhého žalovaného byl by žalobce, pokud by bylo druhým žalovaným zřízeno exekutorské zástavní právo k nemovitosti povinného dřívě, uspokojen ve vztahu ke své pohledávce v plné výši, když věřitel v pořadí před žalobcem se svou přihláškou s částkou 6 474 689 Kč (větší než žalobcem přihlášená částka 3 868 669 Kč) byl uspokojen v celém rozsahu. Žalobce tak díky postupu druhého žalovaného (soudního exekutora) zůstal neuspokojen ve vztahu k částce 3 240 684,34 Kč.
48. S výše uvedeným konstatováním se pochopitelně nelze spokojit (z hlediska požadavku řádného odůvodnění rozsudku, resp. požadavku přezkoumatelnosti soudního rozhodování), a to ohledem na množství námitek vznesených žalovanými. Následující část odůvodnění je proto věnována vypořádání právě těchto námitek, a to zejm. námitek stran výše uplatňované škody a námitek stran porušení prevenční povinnosti žalobce (resp. nedostatku příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a škodou).

K otázce výše uplatňované škody

49. Pokud jde o otázku samotné škody (resp. její výše) odvolací soud soudu I. stupně vytkl, že se ve svých předcházejících rozhodnutích nedostatečně vypořádal s výší žalovaného nároku. Podle odvolacího soudu nebylo možné z mnoha podání žalobce určit, jak k žalované částce vlastně dospěl (viz bod 55 usnesení odvolacího soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536). Konkrétně odvolací soud konstatoval, že odůvodnění soudu v tomto ohledu (pokud jde o otázku výše uplatňovaného nároku) nespĺňuje požadavky na soudní rozhodnutí kladené § 157 odst. 2 o. s. ř., neboť z něj není vůbec zřejmé, jak soud k této částce fakticky dospěl. Dále upozornil soud I. stupně, že při určení výše nároku není možné vyjít pouze z toho, jakou částku uznal insolvenční správce a dlužník v insolvenčním řízení (viz body 58 a 59 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 29 C 167/2015 – 485). Dlužno poznamenat, že žalobce disponoval exekučním titulem – trestním rozsudkem ze dne 31.7.2007, sp.zn. [REDAKCE] od něhož žalobce odvozoval svůj nárok na zaplacení částky 3 020 000 Kč v rámci exekučního řízení vedeného proti J. K. [REDAKCE] pod sp.zn. [REDAKCE] a dále pak uplatňoval svůj nárok i v rámci civilního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp.zn. [REDAKCE] proti Z. D. [REDAKCE]. V této souvislosti se uvádí, že

odvolací soud rovněž konstatoval, že pokud neurčil soud v trestním rozsudku ze dne 31. 7. 2007, sp. zn. [REDAKCE] úroky z prodlení správně, jsou tyto námitky bezpředmětné (viz body 56 a 57 usnesení odvolacího soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536).

50. S ohledem na shora uvedené soud I. stupně na jednání dne 15. 11. 2021 vyzval žalobce k prokázání výše žalované částky. Na tuto výzvu reagoval žalobce svým podáním ze dne 31. 12. 2021. V tomto podání poukázal na svoji přihlášku pohledávky, kterou uplatnil v insolvenčním řízení proti dlužníkovi J. [REDAKCE] K. [REDAKCE]. Dále uvedl, že přihláška pohledávky žalobce ve výši 3 484 326,72 Kč byla uplatněna podáním ze dne 26. 7. 2012, ve znění doplnění přihlášky v insolvenčním řízení a opravy ze dne 28. 7. 2012 a ve znění doplnění přihlášky pohledávky věřitele O. [REDAKCE] H. [REDAKCE] za dlužníkem J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] ze dne 17. 9. 2012. Na základě výše uvedené přihlášky pohledávky žalobce byla tato pohledávka ve výši 3 484 326,72 Kč uznána při přezkumném jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 23. 10. 2012. Dále byla tato pohledávka ve stejné výši zahrnuta do upraveného seznamu přihlášených pohledávek ze dne 23. 10. 2012, který zpracoval insolvenční správce Ing. Tomáš Pachman. K tomuto upravenému seznamu přihlášených pohledávek žalobce zdůraznil, že předmětná pohledávka žalobce v přihlášené výši 3 484 326,72 Kč za dlužníkem J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] je v tomto seznamu uznána jak insolvenčním správcem tak samotným dlužníkem J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] a toto uznání je stvrzeno vlastnoručními podpisy obou jmenovaných osob. K specifikaci svého žalobního nároku pak uvedl, že částka žalobce přihlášená do insolvenčního řízení s dlužníkem J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] sestávala z:

- (i) úroku z prodlení z částky 6 000 000 Kč od 9. 1. 2006 do 21. 10. 2008 ve výši 1 617 780,82 Kč;
- (ii) úrok z prodlení z částky 3 469 162 Kč od 21. 10. 2008 do 24. 12. 2010 ve výši 648 614,49 Kč;
- (iii) úroku z prodlení z částky 1 400 000 Kč od 23. 12. 2010 do 1. 1. 2011 ve výši 2 675,34 Kč;
- (iv) úroku z prodlení z částky 1 400 000 Kč od 1. 1. 2011 do 1. 7. 2011 ve výši 53 804,11 Kč;
- (v) úroku z prodlení z částky 1 400 000 Kč od 1. 7. 2011 do 1. 1. 2012 ve výši 54 695,89 Kč;
- (vi) úroku z prodlení z částky 1 400 000 Kč od 1. 1. 2012 do 26. 6. 2012 ve výši 52 615,07 Kč.

51. Celkem tedy žalobce vypočetl úrok ve výši 2 430 185,72 Kč. K tomu uvedl, že od této částky 2 430 185,72 Kč byl odečten úrok za období 9. 1. 2006 do 24. 12. 2010 ve výši 345 859 Kč, za které jej částečně zaplatil Z. [REDAKCE] D. [REDAKCE]. Celkem, po provedeném odečtu v insolvenční uplatněný úrok z prodlení tak činil částku 2 084 326,72 Kč. Po připočtení jistiny ke dni 26. 6. 2021 ve výši 1 400 000 Kč činila celková částka přihlášená žalobcem do insolvence jako pohledávka 3 484 326,72 Kč. Dále pak žalobce přesně specifikoval k jednotlivým období délku prodlení a výši požadovaného úroku. Rovněž uvedl přehled plateb obdržných od D. [REDAKCE] a jejich užití na úhradu dluhu vůči žalobci a vztah plnění D. [REDAKCE] k dluhu J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] resp. rovněž uvedl přehled plateb J. [REDAKCE] K. [REDAKCE]. Konečně žalobce vysvětlil, že žaloba byla podána na částku 3 764 732,72 Kč, když omylem byla připočtena i druhá v insolvenční přihlášená pohledávka ve výši 382 853 Kč, která však byla zaplacená. Žalobce proto omezil žalobu o tuto částku na částku 3 381 879,72 Kč. Dále, v průběhu řízení, a to dne 3. 10. 2017 byla z insolvence zaplacená částka 12 252,38 Kč a žaloba byla omezena i o tuto částku 12 252,38 a dále i o částku 128 943 Kč na v současnosti žalovanou částku 3 240 684,72 Kč. Tato částka 3 240 684,72 Kč jako škoda způsobená druhým žalovaným žalobci nezřízením exekutorského zástavního práva je podle žalobce jistinou, když žalobce zároveň požaduje i zákonný úrok z prodlení z této částky.

52. Ke shora uvedenému se připouští, že **výpočty prováděné žalobcem jsou bezesporu namnoze komplikované. Tato komplikovanost ovšem podle názoru zdejšího soudu vychází ze skutečnosti, že žalobce se v souladu s principem státu jako posledního dlužníka nejprve domáhal svých nároků vůči dlužníkům [redacted] D [redacted] a J [redacted] K [redacted] kteří mu částečně plnili.** S ohledem na délku dlužného období, jakož i množství obdržených plateb, pak mohou výpočty žalobce působit nepřehledně a komplikovaně. Soud má nicméně za to, že žalobce dostal své povinnosti dostatečně určitě specifikovat v žalobě uplatněný nárok, a to sice svým podáním z 31. 12. 2021.
53. V této souvislosti nelze přehlédnout, že odvolací soud ve svém rozhodnutí zdůraznil, že k osvědčení správnosti výše uplatněného nároku nepostačuje, že nebyl sporován v exekučním ani insolvenčním řízení, a to ani soudním exekutorem ani insolvenčním správcem ani úpadcem. Podle odvolacího soudu totiž obecně platí, že uznání pohledávky uplatněné v insolvenčním řízení nepředstavuje překážku věci rozsouzené pro řízení o pohledávce, která byla sice v konkurzu zjištěna, ale nebyla uspokojena. Současně platí, že seznam přihlášek je veřejnou listinou, která nepředstavuje překážku, která by po skončení konkurzu bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci (viz bod 60 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 29 C 167/2015 – 485).
54. Dlužno poznamenat, že oba žalovaní výpočty žalobce zpochybňovali, a to z následujících důvodů. Zaprvé, žalovaní v obecné rovině poukazovali na jejich těžkou srozumitelnost (což je ovšem dáno objektivně). Zadruhé, první žalovaná namítala, že výše jistiny uhrazená [redacted] D [redacted] ze dne 28. 12. 2010 byla nesprávně započítána na náklady přisouzené žalobci, ačkoliv tato platba měla být započítána na příslušenství a ve zbytku měla jít k úhradě jistiny (tuto argumentaci pak první žalovaná rovněž vznesla ve vztahu k platbě ze dne 13. 4. 2012); tím měl žalobce zvýšit základ pro výpočet úroků za období od platby ze dne 28. 12. 2010 do třetí platby ze dne 13. 4. 2012 a tím získat vyšší částku úroků z prodlení (viz podání první žalované ze dne 7. 1. 2022). Zadruhé, druhý žalovaný opakovaně namítal, že žalobce požaduje úroky z úroků a že žalobce chybně započítává přijaté plnění na příslušenství pohledávky.
55. Pokud jde o konkrétní námítky žalovaných, tak k námitce špatného započtení plateb obdržených žalobcem od [redacted] D [redacted] soud uvádí, že v projednávané věci je třeba s ohledem na rozhodnou právní úpravu (viz § 3028 OZ) vzít v potaz následující východiska. Předně platí, že nestačí-li plnění dlužníka vůči věřiteli na splnění všech jeho dluhů u tohoto věřitele, vzniklých z občanskoprávních vztahů, a neurčil-li dlužník při plnění, který z více dluhů, případně v jaké části chce splnit, není věřitel oprávněn určit, na který z více dluhů bude plnění započteno. Při úvaze, který z dluhů byl za této situace splněn, je nutno vycházet ze zásady priority (přednostního splnění některého z dluhů), nebo – nemůže-li se tato zásada uplatnit – ze zásady proporcionality (poměrného splnění všech dluhů) (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 7. 2004, sp. zn. 21 Cdo 326/2004). Dále platí, že byla-li pohledávka uplatněna u soudu, považuje se nárok na náhradu nákladů řízení za její příslušenství (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2008, sp. zn. 20 Cdo 5406/2007). Konečně platí, že má-li dlužník plnit na jistinu, úroky a náklady spojené s uplatněním pohledávky, započte se plnění nejprve na náklady již určené, pak na úroky z prodlení, poté na úroky a nakonec na jistinu, ledaže dlužník projeví při plnění jinou vůli (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 20 Cdo 4077/2009, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1125/2010). V projednávané věci nebylo tvrzeno (a logicky pak ani prokázáno), že by snad dlužník [redacted] D [redacted] projevil při plnění vůli, jak mají být jeho platby započítávány. [redacted] D [redacted] měl za žalobcem jeden dluh (tvořený jistinou a příslušenství,) potvrzený rozsudky

Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2008, č. j. 51 Co 1545/2008-140, a ze dne 9. 3. 51 Co 145/2008-201, jak vyplynulo z provedeního dokazování. Soud je proto toho názoru, že žalobce nepostupoval chybně, pokud započítával na příslušenství (úroky a náklady řízení) a na jistinu, resp. soud považuje žalobcem provedené výpočty v jeho podání ze dne 31. 12. 2021 za příléhavé.

56. Konečně pokud jde o námitku žalovaných stran anatocismu, ani s tou se nemůže soud I. stupně ztotožnit. V obecné rovině jistě platí, že anatocismus je považován za nežádoucí (ba zakázaný), a to již od dob římských. Tomu odpovídá současná právní úprava (viz § 1806 OZ), jakož i judikatorní závěry vztahující se k právní úpravě předcházející (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002). Pokud ovšem se příslušenství stane součástí jistiny, může být dále úročeno. V projednávané věci je vedeno řízení o nároku na náhradu škody, jak příléhavě zdůraznil ve svém podání ze dne 31. 12. 2021 žalobce. Tato škoda, představující majetkovou újmu v podobě zkrácení majetkové stavu žalobce, vznikla ke dni, kdy žalobce obdržel plnění na základě pravomocného rozvrhové usnesení, jak konstatoval odvolací soud (viz bod 68 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 29 C 167/2015 – 485). K tomuto okamžiku je pak namísto zkoumat, jakou částku měl původní dlužník žalobci plnit, neboť tato částka představuje škodu, již se žalobce nyní domáhá. Jinými slovy, původní dluh (včetně úroků z prodlení), kterého se nemohl žalobce domoci v důsledku nesprávného úředního postupu druhého žalovaného, představuje nyní jistinu a není proto namísto uvažovat o anatocismu, jak namítali žalovaní.
57. K otázce výše žalovaného nároku tak lze uzavřít, že **za situace, kdy žalobce představil dostatečně jasné a určité vyčíslení svého nároku, oba žalovaní nebyli schopni konkrétně tuto výši vyvrátit, přičemž tato výše odpovídá seznamu přihlášek, tj. veřejné listině, má zdejší soud za to, že toto vyčíslení nároku ob stojí.**

K otázce porušení prevenční povinnosti

58. Z ustálené judikatury se podává, že nárok na náhradu škody může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je povinen mu plnit (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1158/2004, ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 25 Cdo 803/2003, nebo ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010). Stát se tak dostává do pozice tzv. posledního dlužníka; škoda proto ve vztahu k němu vzniká až ve chvíli, kdy tímto posledním dlužníkem skutečně je.
59. Obtíže spojené s vymáháním pohledávky proti dlužníku poškozené nehrají roli (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 28 Cdo 1208/2012). Na druhou stranu poškozený by neměl být nucen do předem ztraceného řízení jen proto, aby se ukázalo, že jeho nárok je proti jeho dlužníku nevymahatelný (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2015, sp. zn. 30 Cdo 546/2015).
60. V této souvislosti se opětovně odkazuje na závazný právní názor odvolacího soudu, který ve svém usnesení ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536, konstatoval, že v projednávané věci již bylo postaveno najisto, že se žalobce nemohl domoci svého nároku proti společnosti HERITAGE 2000, s.r.o. (později PARITY, s. r. o.) a J. M. (I.) (viz bod 52 tohoto usnesení). Z provedeního dokazování přitom vyplynulo, že na J. K. byl prohlášen konkurs. Nelze proto uvažovat o tom, že by se žalobce mohl svého nároku domoci proti těmto subjektům, jakkoliv se žalovaní pokoušeli tvrdit něco jiného, a to i v době po přijetí usnesení odvolacího soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536. Námitky žalovaných

bez konkrétních důkazů v tomto ohledu nemůžou obstát (viz bod 53 usnesení ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536).

61. Na druhou stranu je třeba připustit, že odvolací soud naopak považoval za opodstatněnou argumentaci žalovaných, pokud jde o možné uplatnění nároku žalobce na náhradu škody proti [REDAKCE]. Z [REDAKCE] D [REDAKCE], resp. pokud jde o to, že žalobce měl a mohl podat sám v době mezi vykonatelností exekučního titulu a podáním návrhu na zahájení exekučního řízení návrh na zřízení soudcovského zástavního práva k nemovitostem podle § 338b a násl. o. s. ř. Odvolací soud soudu prvního stupně výslovně vytkl, že se s touto argumentací žalovaných nijak nevypořádal (viz bod 54 druhého zrušovacího rozhodnutí odvolacího soudu).
62. Ze shora uvedeného tak vyplývá, že **je třeba se vypořádat s následujícími námitkami žalovaných**. Zaprvé, žalobce si škodu způsobil sám, když neusiloval o zajištění své pohledávky. Podle žalovaných žalobci nic nebránilo v tom, aby již v prosinci 2008 anebo kdykoliv později sám podal návrh na zřízení soudcovského zástavního práva ve smyslu § 338b o. s. ř., resp. insolvenční návrh. V této souvislosti žalovaní rovněž poukazovali na to, že žalobce byl ve vymáhacím řízení zastoupen advokátem a v období od 10. 12. 2008 do 28. 1. 2010 neučinil ani žalobce, ani jeho právní zástupce ve věci vymožení své pohledávky ničeho. Zadruhé, v průběhu řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] vzal žalobce svoji žalobou zpět, a to pokud jde o nárok na vrácení směnky, eventuálně zaplacení částky 1 400 000 Kč. Žalovaní v této souvislosti poukazovali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2008, č. j. [REDAKCE] kterým bylo přiznáno právo žalobci na celou částku (tj. na 6 000 000 Kč s příslušenstvím).
63. Pokud jde o **námítku stran porušení prevenční povinnosti** ve smyslu § 415 obč. zák., resp. otázku spoluzavinění ve smyslu § 441 téhož zákona ve spojení s § 3028 odst. 3 OZ, tak té nemůže zdejší soud přisvědčit. Jak k § 415 obč. zák. uvádí odborná literatura, k výkladu tohoto ustanovení nelze přistupovat přepjatě; po nikom nelze požadovat, aby zasahoval proti jakémukoli předpokládanému riziku. Naopak z dotčené právní úpravy pouze plyne, že požadovat lze, aby každý se ve svých soukromých poměrech choval podle svých možností a schopností ohleduplně a nezavdal příčinu poškození druhých. (viz ELIÁŠ, K. et al. *Občanský zákoník: Velký akademický komentář*. 1. svazek, § 1-487. Praha: Linde, 2008, s. 777-778). Soudní praxe se při výkladu tohoto ustanovení drží racionálního přístupu, že každý musí zachovávat takový stupeň pozornosti, který po něm lze v daném místě a čase vzhledem ke konkrétní situaci požadovat, aby riziku vzniku škody zabránil, popř. aby je omezil, avšak nelze po něm chtít, aby jakýkoli teoreticky možný vznik budoucí škody předvídal (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004). Obdobné závěry přitom platí i ve vztahu k možnému spoluzavinění, resp. stran výkladu § 441 obč. zák. Platí totiž, že při posuzování spoluzavinění ve smyslu § 441 obč. zák. je třeba zvažovat zda a do jaké míry lze přičítat poškozenému okolnosti, které ke vzniku škody vedly, resp. do jaké míry se tyto okolnosti udály v důsledku skutečností nastalých jen ve sféře poškozeného (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 25 Cdo 43/2002).
64. Připomíná se, že Nejvyšší soud již v minulosti judikoval, že jednotlivci mohou důvodně spoléhat na to, že postup exekutora jako orgánu vykonávajícího veřejnou moc bude v souladu se zákonem. Opačné posouzení by odporovalo principu právního státu, který předpokládá, že orgány vykonávající veřejnou moc dodržují své právem stanovené povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 30 Cdo 2082/2015, ze dne 10. 5. 2016). Podle zdejšího soudu přitom právní závěry vyjádřené v rozhodnutí dovolacího soudu je třeba aplikovat i na projednávanou věc. **V projednávané věci tak nedošlo k porušení prevenční povinnosti žalobce, resp. jeho spoluzavinění** ve smyslu § 441 obč. zák.

65. Z provedení dokazování jasně vyplynulo, že žalobce postupoval tak, že prostřednictvím svého právního zástupce svěřil vymáhání své pohledávky profesionálovi – soudnímu exekutorovi (tj. druhému žalovanému), a to svým podáním ze dne 1. 12. 2009. Exekuce byla nařízena (a soudní exekutor pověřen touto exekucí) dne 7. 4. 2010. Exekutorské zástavní právo pak bylo zřízeno až po více jak roce, tj. dne 4. 12. 2011. Kdyby se přitom druhý žalovaný nedopustil nesprávného úředního postupu a konal bez zbytečného odkladu, pohledávka žalobce by byla uspokojena v plném rozsahu (v dotčeném insolvenčním řízení). Skutečnost, kdy (resp. jak dlouho po získání exekučního titulu) se žalobce rozhodl prostřednictvím exekučního řízení vymáhat svoji pohledávku, přitom za této situace nehraje ba ani nemůže hrát žádnou roli. Pochopitelně se mohlo stát, že žalobce se mohl domáhat zaplacení své pohledávky prostřednictvím exekučního řízení až v čase, kdy by jeho snaha s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu byla zjevně odsouzena k nezdaru. V takovém případě by pak důsledky svého rozhodnutí musel nést výlučně on sám. Na druhou stranu s ohledem na konkrétní situaci nelze uvažovat o tom, že by žalobce nezvolil racionální přístup, resp. že by nezachovával takový stupeň pozornosti, který po něm bylo lze požadovat, aby riziku škody zabránil.
66. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že žalobce byl zastoupen jiným právním profesionálem – advokátem. Jak totiž bylo konstatováno shora, oprávněný (ba ani jeho právní zástupce) nemá povinnost dohlížet na činnost exekutora a sledovat, zda exekutor plní své povinnosti. Tuto povinnost má stát (§ 7 exekučního řádu).
67. Rovněž na tom nemůže změnit nic ani to, že žalobce musel, nebo měl vědět, že J. K. je vlastníkem nemovitostí, které mohou být předmětem exekuce, resp. že na obchodní podíly J. K. byla nařízena exekuce, resp. že převedl svůj obchodní podíl ve společnosti HERITAGE 2000, s. r. o. dne 6. 4. 2004, jak argumentovala první žalovaná ve svém podání ze dne 13. 12. 2021. Žalobce se totiž domáhal svého nároku prostřednictvím exekučního řízení za situace, kdy jeho vymožení tímto způsobem bylo zcela reálné; žalobce a ani jeho právní zástupce přitom v žádném případě nemohli nikterak anticipovat, že se druhý žalovaný (soudní exekutor JUDr. Jan Fendrych) dopustí nesprávného úředního postupu.
68. Opačný výklad prevenční povinnosti žalobce, tj. dovození povinnosti pro žalobce postupovat podle § 338b o. s. ř. (resp. povinnosti podat insolvenční návrh), považuje zdejší soud za zcela nepřiměřený, přičítá se základním principů právního státu. Soudní exekutor v rámci exekučního řízení vystupuje jako prodloužená ruka státu (když je to stát, který na něj přenáší výkon svých pravomocí, resp. výkon veřejné moci). Vyslovení prevenční povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák. (resp. spoluzavinění ve smyslu § 441 téhož zákona) a faktické uložení povinnosti žalobci postupovat podle § 338b o. s. ř. (resp. podle insolvenčního zákona), resp. vyslovení přetržení příčinné souvislosti mezi škodou a nesprávným úředním postupem za situace, kdy bylo zahájeno exekuční řízení a exekutor byl pověřen výkonem exekuce, přičemž vymožení dlužného plnění bylo zcela reálné a k nevyvození došlo výslovně v důsledku nesprávného úředního postupu, na němž se žalobce nijak nepodílel, by bylo stejné jako vyslovení toho, že jednotlivec nemůže důvěřovat v řádný postup orgánů moci veřejné. To by se ovšem přičilo judikatuře Ústavního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09).
69. Pokud pak jde o námitku, že žalobce v průběhu řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. [redacted] vzal žalobce svoji žalobou zpět, a to pokud jde o nárok na zaplacení částky 1 400 000 Kč, ani s ní se zdejší soud neztotožnil. Nelze totiž přehlédnout, že z provedení dokazování spisem Obvodního soudu pro Prahu 10 vedeného pod sp. zn. [redacted] vyplynulo, že žalobce se svojí žalobou ze dne 16. 4. 2004 domáhal

proti [REDAKCE] D [REDAKCE] zaplacení částky 4 600 000 Kč s příslušenstvím a poté alternativním petitem zaplacení částky 1 400 000 Kč nebo vydání směnky vlastní vystavenou společností HERITAGE 2000, s. r. o. na řad žalobce na částku 1 400 000 Kč s datem vystavení 26. 8. 2003.

70. Jinými slovy řečeno, žalobce se v řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. [REDAKCE] domáhal, aby byl žalovaný [REDAKCE] Z [REDAKCE] D [REDAKCE] zavázán poskytnout mu jedno nebo druhé plnění podle své volby. K tomu je třeba doplnit, že mezi žalobcem a [REDAKCE] D [REDAKCE] byla uzavřena smlouva o zajišťovací úschově. Civilní soudy přitom zkoumaly, zda bylo depozitum vydáno v souladu s uzavřenou smlouvou, či nikoliv. Jak přitom plyne z protokolu o jednání před soudem prvního stupně ze dne 28. 3. 2007, žalobce vzal svůj alternativní petit na zaplacení částky 1 400 000 Kč nebo vydání směnky vlastní vystavené společností HERITAGE 2000, s. r. o. zpět za situace, kdy soud I. stupně v řízení namítal, že se jedná o plnění ze směnky, kdy posouzení tohoto nároku náleží soudu krajskému (resp. Městskému soudu v Praze). *Prima facie* by tak bylo lze dovodit, že tímto zpětvzetím a posléze nevymáháním nároku proti [REDAKCE] D [REDAKCE] došlo k přetržení příčinné souvislosti mezi způsobenou škodou a nesprávným úředním postupem.
71. Na tomto místě je ovšem nezbytné připomenout judikaturu civilních soudů, ze které plyne, že poškozený by neměl být nucen do předem ztraceného řízení jen proto, aby se ukázalo, že jeho nárok je proti jeho dlužníku nevymahatelný (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2015, sp. zn. 30 Cdo 546/2015). Pokud tedy z provedeného dokazování vyplynulo, že mezi žalobcem a [REDAKCE] D [REDAKCE] byla uzavřena smlouva o zajišťovací úschově, kdy předmětem této úschovy byla směnka vlastní vystavená společností HERITAGE 2000, s.r.o., která ovšem existovala k 31. 12. 2016 pouze po formální stránce, několik let nevyvíjela žádnou činnost a neměla žádný majetek, nelze skutečnost, že se žalobce rozhodl dále nevymáhat vydání této směnky, klást k jeho tíži. Na tom nemůže nic změnit fakt, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 7. 2008, č. j. [REDAKCE], mylně rozhodl o povinnosti [REDAKCE] D [REDAKCE] zaplatit částku 6 000 000 Kč s příslušenstvím, když přitom přehlédl nejen skutečnost, že žalobce vzal částečně svoji žalobu zpět, nýbrž i to, že předmětem depozita nebyla částka 6 000 000 Kč, nýbrž částka 4 600 000 Kč a dále pak směnka vlastní vystavená společností HERITAGE 2000, s. r. o.
72. Konečně v této souvislosti nelze ani pominout, že na jednání dne 21. 2. 2022 byl proveden důkaz, kdy se četlo sdělení Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 7. 2. 2022 ve věci daňových příznání společnosti HERITAGE 2000, s. r. o. za roky 2003 až 2010. Z tohoto sdělení druhý žalovaný dovozoval, že společnost HERITAGE 2000, s. r. o. v letech 2003 až 2010 vykonávala činnost. Podle názoru zdejšího soudu ovšem nelze nic takového z dotčené listiny dovodit; jediné o čem tato listina svědčí je to, že společnost HERITAGE 2000, s. r. o. podala daňová příznání za roky 2003 až 2010, přičemž ke dni 7. 2. 2022 neměl příslušný správce daně tato příznání z příjmu právnických osob k dispozici. O činnosti (či nečinnosti – s výjimkou faktu, že byla podána daňová příznání) společnosti HERITAGE 2000, s. r. o. ovšem tato listina nevyovídá ničeho.
73. Pouze pro úplnost se pak dodává, že námitku prodeje nemovitostí v insolvenčním řízení považuje soud rovněž za irelevantní. Platí totiž, že insolvenční správce postupoval v souladu se zákonem po souhlasu věřitelského výboru s ohledem na situaci na trhu s nemovitostmi. Rovněž soud považuje za irelevantní námitku první žalované, která ve svém podání ze dne 13. 12. 2021 tvrdila, že je v rozporu s dobrými mravy, pokud se žalobce domáhá zaplacení úroku z prodlení J [REDAKCE] K [REDAKCE]. Zmiňovala přitom postup žalobce ve věci vymáhání svého nároku. K tomu soud uvádí, že bylo věcí žalobce, jakou strategii při vymáhání svého nároku zvolí.

Soud se přitom nedomnívá, že by bylo cokoliv nemravného na tom, že věřitel bezprostředně poté, co je dlužník v prodlení (resp. bezprostředně poté, co získá exekuční titul), nezahajuje formální řízení za účelem vymožení své pohledávky. Pokud pak jde o důsledky zvolené strategie, jak bylo uvedeno shora, mohla nastat situace, že by žalobce vymáhal svůj nárok proti dlužníkovi v době, kdy by nebylo reálné jej vymoci. V takovém případě by pak důsledky svého počínání musel nést jen on sám. V projednávané věci ovšem žalobce uplatnil svůj nárok prostřednictvím exekučního řízení ještě v době, kdy toto exekuční řízení mohlo být efektivním nástrojem k vymožení jeho pohledávky; efektivita byla zmařena výlučně nesprávným úředním postupem druhého žalovaného (soudního exekutora JUDr. Jana Fendrycha). Je proto namístě, aby za tuto nedobytnost pohledávky žalovaní nesli plnou odpovědnost.

74. S ohledem na shora uvedené tak soudu nezbylo, nežli **výrokem I. tohoto rozsudku žalobě v celém rozsahu vyhovět.**

VI.

K úrokům z prodlení

75. Pokud jde o požadované úroky z prodlení, odvolací soud v bodech 68 a 69 svého usnesení ze dne 5. 2. 2021, č. j. 21 Co 322/2020-536, konstatoval: „Pro přiznání nároku na náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci je podle odvolacího soudu podstatné, od kdy bylo postaveno na jisto, že žalobce nemohl úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníkovi, který mu byl povinen plnit. Představuje-li škoda majetkovou újmu v podobě zkrácení majetkového stavu poškozeného, nelze vznik škody bez dalšího spojovat ani s první výplatou věřitelům, jak tvrdí žalobce, ani s formálním ukončením insolvenčního řízení, ale ani s tím, co uvedl soud I. stupně, a to s výplatou poslední částky z insolvenčního řízení. Podle odvolacího soudu je v souladu s judikaturou (srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Cdo 1774/2014, sp.zn. 25 Cdo 2601/2010), a v souladu i s názorem žalovaného 2/, obecně třeba považovat za nedobytnou pohledávku (a toto platí i pro daný případ) již ke dni, kdy žalobce obdržel plnění na základě pravomocného rozvrhového usnesení. Z obsahu spisu v projednávané věci vyplývá (detail insolvenčního řízení vedeného proti J. K. pod sp.zn. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6.10.2017, č.j. , že konečné rozvrhové usnesení v insolvenčním řízení vedeném proti J. K. bylo vydáno dne 6.10.2017 a nabylo právní moci ve vztahu k výroku I. (k tomu srovnej výpis z insolvenčního rejstříku – oznámení o nabytí právní moci rozvrhového usnesení ze dne 6.10.2017, č.j. seznam pro rozvrh jednotlivým věřitelům – údaj u věřitele 10-1- /žalobce/) dne 25.10.2017. I když žalobce obdržel z rozvrhového usnesení výplatu částky 12 252,38 Kč dne 3.10.2017, lze podle odvolacího soudu teprve následující den po právní moci rozvrhového usnesení (dne 25.10.2017), tedy od 26.10.2017, usuzovat na vznik škody na straně žalobce a na nedobytnost pohledávky žalobce za povinným J. K. Teprve tímto dnem, tj. dnem 26.10.2017, se tak mohli žalovaní nejdříve dostat do prodlení s náhradou škody v rámci tohoto řízení. Za tohoto stavu věci proto odvolací soud, stejně jako soud I. stupně, již nezohledňoval šestiměsíční lhůtu pro projednání nároku u příslušného úřadu dle § 15 zák.č. 82/1998 Sb.“.
76. Vázán shora citovaným právním názorem odvolacího soudu rozhodl zdejší soud o úrocích z prodlení tak, že tyto náleží z žalované částky 3 240 684,34 Kč od 26. 10. 2017 a ve zbytku žalobu zamítl (viz výroky I. a II. tohoto rozsudku). Výše úroků z prodlení je odůvodněna § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.

VII.

K nákladům řízení

77. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem III. tohoto rozsudku podle § 142 odst. 2 o. s. ř. podle poměru úspěchu a neúspěchu, když žalobce požadoval zprvu zaplacení částky ve výši 3 764 732,72 Kč, úspěšný pak byl co do částky 3 240 684,34 Kč, neúspěšný pak v rozsahu částky 524 048,38 Kč. Úspěšný byl žalobce v rozsahu 86% po odečtení míry neúspěchu v rozsahu 14%, žalobce má právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 72 %.
78. Žalobci vznikly náklady za právní zastoupení dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb advokátní tarif, dále jen „AT“). Při výpočtu soud v případě 3 úkonů (převzetí věci, sepis žaloby, sepis vyjádření ze dne 18. 5. 2016) vycházel z tarifní hodnoty 3 381 879,72 Kč, když řízení bylo zastaveno dne 24. 5. 2016 do částky 382 853 Kč. Za každý z těchto třech úkonů tak v souladu s AT náleží odměna 23 380 Kč. Dále při výpočtu odměny soud vyšel z toho, že za dalších 8 úkonů (účast na jednání dne 6. 6. 2016, odvolání, vyjádření ze dne 29. 7. 2016 k odvolání 2. žalovaného, účast u odvolacího soudu na jednání dne 2. 11. 2016, sepis k vyjádření k dovolání, účast na jednání dne 9. 9. 2019, vyjádření ze dne 19. 10. 2019, účast na jednání dne 9. 1. 2020) náleží odměna ve výši 21 860 Kč za každý takový úkon, když soud vycházel z tarifní hodnoty 3 381 879,72 Kč (neboť řízení bylo zastaveno dne 24. 5. 2016 do částky 382 853 Kč). Konečně soud rovněž vyšel z toho, že za dalších 10,5 úkonů [vyjádření ze dne 10. 2. 2020, vyjádření ze dne 13. 5. 2020, účast na jednání dne 13. 5. 2020, odvolání ze dne 21. 7. 2020, vyjádření k odvolání ze dne 11. 1. 2021, vyjádření ze dne 14. 11. 2021, vyjádření ze dne 31. 12. 2021 a účast na jednání soudu ve dnech 15. 11. 2021, 20. 1. 2022, 21. 2. 2022 a vyhlášení rozsudku dne 3. 3. 2022 (za tento úkon náleží odměna ve výši jedné poloviny v souladu s § 11 odst. 2 písm. f) AT)] náleží odměna za každý takový úkon 21 300 Kč, když soud vycházel z tarifní hodnoty 3 240 684,34 Kč (řízení bylo zastaveno dne 9. 1. 2020 do částky 141 195,38 Kč). K tomu soud připočetl 22 paušálních náhrad po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o 21% DPH. Celkem se jedná o částku 575 076,7 Kč. Soud pak přiznal žalobci 72% z této částky, tj. částku 414 055 Kč.

VIII.

Ke lhůtě k plnění

79. Lhůta k plnění byla ve výrocích I. a III. stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. část věty za středníkem o. s. ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technicko-organizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se oprávněný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 3. března 2022

Petr Navrátil v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Kristina Rohnová